

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

ἘΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῶ Βιβλιοπωλείῳ Βιλλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους ἐνδύονται παρ'
ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Συνδρομὴ ἡμισποπληρωτα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 5
Ἄριθ. 7 ἀπέναντι τοῦ γραφείου
τῆς Νέας Ἐφημερίδος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρτήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται
δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐ-
θύνεται ἡ συντάκτικὸς αὐτῶν κυρία
Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρόγραφα
δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέ-
φονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ
δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀπο-
στελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς
Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν
ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμ-
ματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκ-
τύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρία Δεραϊμ Β'. — Le trois des Femmes (Ποίημα ἀπαγγελ-
θὲν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ τῆς Γαλλίας καὶ βουλευτοῦ Παρισίων
κ. Clovis Hugues ἐν τῷ συμπόσιῳ τοῦ Διεθνoῦς Συνεδρίου ὑπὲρ
τῶν Γυναικείων Δικαιωμάτων). Ζητοῦνται: νόμψαι (ὑπὸ κ. Βέρθας
Χαμπὴν δικηγόρου). — Παρισινὴ Ἐκθεσις: Γυναικεῖα ἐκθέματα. —
Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Ἑλληνίδων ἐν Ἑρμουπόλει (ὑπὸ κ. Μαρίας
Βοτκλή). — Ἑλληνίδες συνθέτριαι. — Ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κόσμος (ὑπὸ
δοκ. Τούλας Κόκαλη). — Ἀνατροπὴ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἑστίας. — Ποι-
κίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσις.
— Ἐπιφυλλίς.

ΜΑΡΙΑ ΔΕΡΑΙΜ
Β'.

Ἡ Μαρία Δεραϊμ ἐν πολλοῖς δύναται νὰ παραβληθῆ οὐ
μόνον πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἀσπασίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς συμ-
πολίτιδάς της κ. κ. Στάελ καὶ Ρολλάν. Ὅπως ἐκεῖναι ἐπε-
δόθη ἀπὸ τῆς νεανικῆς τῆς ἡλικίας εἰς μελέτην κοινωνικῶν
καὶ πολιτικῶν ζητημάτων. Τὸ ὄραϊον καὶ σοφὸν ἔργον αὐτῆς
ὑπὸ τὸν τίτλον «Γαλλία καὶ Πρόσδος» μεγάλην ἐνεποίησεν

ἐντύπωσιν καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν, ἐφόμωσε δὲ καὶ πολλὰ
ἐχθρικὰ στόματα μετὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον. Τὸ
σύγγραμμα τοῦτο δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γνώμων τῆς εἰς
τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνιολογικὰς ἐπιστήμας ἐξαιρέτου ἐπι-
δόσεώς της.

Πλὴν τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου τῆς ἡ συλλογὴ τῶν δη-
μοσιῶν διαλέξεών της ἀποτελεῖ τόμους ὄλους, ἀριστουργή-
ματα ρητορικῆς, ἐν ταύτῃ δὲ καὶ βαθείας ἐπιστημονικῆς μορ-
φώσεως. Ἡ Μαρία Δεραϊμ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ρήτωρ τοῦ
αἰῶνος. Ἐκεῖνο ὅπερ τὴν διακρίνει ὄλων τῶν συγχρόνων καὶ
ἀρχαιοτέρων της εἶναι τὸ διαλεκτικὸν ὕψος ἐν τῇ ρητορικῇ.
Ἀποτείνεται πρὸς τὸ ἀκροατήριόν της πάντοτε καθημένη,
πάντοτε ἐκ τοῦ προχείρου, πάντοτε ἄνευ σημειώσεων. Ἀπο-
φεύγει τὰ ρητορικὰ σχήματα, τὴν βεβιασμένην φωνήν, τὰς
μακρὰς φράσεις, τὰς περιστροφάς. Δὲν σύρει τὴν φωνήν, ἀλλ'
οὔτε κάμνει χειρονομίας περιττάς.

Ὅμιλεῖ ἀπλούστατα, ἀφελέστατα. Λαμβάνει ὕψος εἰκείον
πρὸς τὸ ἀκροατήριόν της. Ἡθελέ τις πιτεῦσαι ὅτι ἐκεῖνοι πρὸς
οὐδ' ἀποτείνεται εἶναι παλαιοὶ καλοὶ φίλοι της, μεθ' ὧν συν-
διαλέγεται περὶ γνωστῶν καὶ οἰκείων πραγμάτων. Ὅτι λέ-
γει εἶναι σαφές, καθαρὸν, εὐκατάληπτον. Δὲν ἔχει θεωρίας
ἀφηρημένας, ἀλλ' οὔτε ἀνέρχεται εἰς αἰθερίους ὀρίζοντας, ἵνα
ἀποδείξῃ ὅτι ἡ γῆ εἶναι στρογγύλη καὶ ὅτι ὡς ἀκολουθεῖ τὴν
κανονικὴν τροχίαν της, οὕτω καὶ οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσι νὰ
παρακολουθῶσι τὰ ὑπὸ τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν νόμων ἐπι-
βαλλόμενα.

Ἐνωρίτατα ἐξοικειώθη νὰ γράφῃ καὶ ἐμιλῆ μετὰ τὴν ἐλευ-
θερίτητα ἀνδρός. Ὅτε κατὰ τὸ 1866 οἱ κ. κ. Γιερού, Λαμ-
πέ, Ρισὲ καὶ ὁ φιλόσοφος Γιεβετὲ ἐνεκαινίασαν εἰς τὴν Ἀνα-
τολικὴν Γαλλίαν τὸ σύστημα τῶν φιλελευθέρων διαλέξεων, ἡ
κ. Μαρία Δεραϊμ, καίτοι νεωτάτη ἤτο ἀκοῦντως γνωστὴ εἰς

τόν κύκλον τῶν φιλελευθέρων, ὅπως κληθῆ ἵνα μετάσχῃ εἰς τὰς διαλέξεις ταύτας. Ὅλοι οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας τῆς τὴν εἶχον πολλάκις θαυμάσει ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐφ' ἧς ἐπανειλημμένως ὑπὲρ εὐεργετικῶν σκοπῶν ἀνῆλθε. Πολλὰς συν-ἐγραψε κωμωδίας, αἵτινες ἀνεπιβίβηθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὲρ τῶν εὐεργετικῶν ἰδρυμάτων, ὑπὲρ ὧν ἡ μήτηρ τῆς μετὰ τόσου εἰργάζετο ζήλου. Ἡ μουσικὴ μὲν ἦτο τόσον ἐντελής, ὥστε καὶ πολλῶν μουσικῶν συθέσεων εἶναι ἐκδότις.

Ἡ διαλεκτικὴ δυνάμις τῆς ἐγένετο καταφανὴς ὅτε τὸ πρῶτον εἰς ἐσπερίδα τινα εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς ἀπάντησιν τοῦ κόμητος δ' Ὀρεβιλύ. Οὗτος κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἶχε δημοσιεύσει ἄρθρον τι κατὰ τῶν ἐκτροχιασμένων γυναικῶν — ὡς αὐτὸς τὰς ἀπεκάλει — αἵτινες καταλείπουσι τὸ μαγειρεῖον καὶ τὰ ἐμβαλώματα καὶ θέλουσι νὰ ἀναμιχθῶσιν εἰς κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ ζητήματα. Ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ δικαίη ὀργὴ τῆς ἐδῶκαν ὄθησιν εἰς τὸ φύσει δικαίον πνεῦμα τῆς, ὅπερ ἐξερράγη εἰς εἰρωνικὰ καὶ πνευματωδέστατα ἐπιγράμματα κατὰ τοῦ εὐγενούς κόμητος. Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἡ Μαρία Δεραιμ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποποιηθῆ εἰς τοὺς φίλους τῆς τὴν συνδρομὴν τῆς. Εἶναι ἡ μεγάλη confederencie τοῦ αἰῶνος, ἡ ἐργασθεῖσα ὄχι μόνον ὅπως ἀποκτήσῃ ἕν ὄνομα, ἀλλ' ὅπως δώσῃ ζωὴν εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα, ὅπως σχηματίσῃ ἐνώσεις καὶ σωματεῖα γυναικεῖα, ὅπως τέλος ὑψώσῃ τὴν σημαίαν καὶ αὐτῆς τῆς πολιτικῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικός.

Πρὸ δέκα ἐτῶν ἀκριβῶς συνεκλήθη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς καὶ τῆ πρωτοβουλίας τῆς τὸ πρῶτον γυναικεῖον ἐν Παρισίοις Συνέδριον, οὗτινος ἐπικλήθη ἦτο τὸ πρὸ διμήνου συγκληθέν. Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις γνωρίζουσα τὴν δυνάμιν τῆς Μαρίας Δεραιμ τῆ ἐπρότεινε νὰ μετάσχῃ ὡς ἐπίτιμος πρόεδρος εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως συγκληθέν ἐπίσημον συνέδριον, παραιτουμένη τῆς συγκλήσεως ἰδίου ἡμιεπισήμου τοιοῦτου. Ἀλλὰ τῆς γυναικός αὐτῆς ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει. Δὲν ἠνῴσει συνέδριον γυναικεῖον ὑπὸ τὴν προεδρείαν ἀνδρός, ἔστω καὶ τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος. Δὲν ἠνῴσει νὰ θέσῃ τὴν γλῶσσαν τῆς ὑπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, ὅσα δημοκρατικὰ κἄν εἶναι αὕτη.

Συνεκάλεσε τὸ Συνέδριον τῆς, εἰς δὲ μετέσχον οὐ μόνον πολλὰ ἐξοχοὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ βουλευταί, φιλόσοφοι, πρῶτον γερουσιασταὶ καὶ δύο πρῶτον ὑπουργοί. Ὁ ἐναρκτήριος λόγος τῆς ὡς καὶ ἡ κατὰ τὸ συμπόσιον πρόποσις τῆς ἦσαν ἀληθῆ πυροτεχνήματα λόγου. Πυροτεχνήματα, αἵτινα δὲν ἐθάμβωσαν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔκλυσαν.

Πλὴν τῶν ἄνω μνημονευθέντων ἔργων τῆς ἡ κ. Μαρία Δεραιμ συνέγραψε α'. Τὰς ἐπιστολάς τῆς πρὸς τὰς πλουσίας γυναῖκας τῆς Γαλλίας. β'. Θέατρον ἐν αἰθούσῃ εἰς 2 τόμους. γ'. Θρησεῖα καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς δ'. Αἱ ἀρχαὶ μᾶς καὶ τὰ ἦθη μᾶς. — ε'. Τὸ Ἀρχαῖον ἐνώπιον τοῦ Νέου. ζ'. Ἐθα κατὰ τοῦ Δουμᾶν τοῦ. Φέρει παράσημα διαφόρων ἐθνικοτήτων ὡς καὶ τὸ Γαλλικόν, εἶναι δέκα καὶ ἡ πρώτη καὶ μόνη ἐν τῷ κόσμῳ γυνὴ ἧτις ἐγένετο δεκτὴ εἰς μασσωνικὸν τάγμα. Εἰς τόμον ὀλόκληρον ἔχουσι δημοσιευθῆ αἱ πρόποσις, ἃς ἔφερον ὑπὲρ αὐτῆς διάφοροι ἐξοχοὶ πολιτικοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῆς Γαλλίας ἐν τῷ συμπόσιῳ, ὅπερ ἐδόθη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἐν τῷ μασσωνικῷ συνδέσμῳ τῶν Παρισίων.

Ὡς ἐκ τῶν ἠθικῶν συγκινήσεων καὶ τῶν κόπων, οὓς ὑπέστη, διευθύνουσα αὐτοπροσώπως τὸ νοσοκομεῖον τῆς κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἡ Μαρία Δεραιμ ἠσθένεσε. Μετέβη τότε εἰς Βρετάννην πρὸς τινὲς θείας τῆς. Αὐτόσε εἰργάσθη ἀποτελεσματικώτατα ὑπὲρ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ὑπεκκλούσασα διὰ τῶν δημοσιῶν διαλέξεων τῆς τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῶν Βρετάνων. Ἐπανελθοῦσα εἰς Παρισίους ἐδώρησε πρὸς τοὺς ἐνοικιαστὰς τῶν κτημάτων τῆς τὰ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ πολέμου ἐνοίκια. Ἀνεμίχθη δὲ εἰς τὴν πολιτικὴν κατὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς τὸ τρίτον τότε ἀναγεννωμένης Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ἰδρυσεν εἰς τὴν ἰδίαν ἐπαρχίαν πολιτικὴν ἐφημερίδα, καὶ τεθεῖσα ἐπὶ κεφαλῆς φίλων τῆς τῶν μὲ ἴδιον πολιτικὸν πρόγραμμα, ἤρατο ἀληθῆ πολιτικὸν θρίαμβον, κατορθώσασα νὰ ἐκλεχθῆ καμψηρεὶ ἡ μερίς, ἣν ὑπεστήριξε καὶ ἦτο ἡ ψυχὴ.

Ἡ Μαρία Δεραιμ εἶναι ὑπερπεντηκοντοῦτις. Σήμερον ἰδίᾳ ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων μᾶλλον τῶν παιδιῶν ἢ τῆς γυναικός. Τοῦτο δὲ διότι ἡ μὴ ἀναγνώρισις ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῶν νόθων τέκνων ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τῆς πολιτείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας. Ἡ γυνή, λέγει, δύναται ὅπως δῆποτε νὰ ὑπερασπισθῆ ἑαυτήν. Ἀλλὰ τὸ δυστυχὲς μικρόν, ὅπερ φέρει τὴν εὐθύνην τῆς αἰσχροῦ τῶν γονέων του πράξεως ἔχει ἀνάγκην ἀμέσου προστασίας καὶ ὑποστηρίξεως. Θεωρεῖ πρὸς τοῦτοις ἐπιζήμιον τὴν πολιτικὴν χειραφετήσιν τῆς γυναικός, ἐνόσω ὁ κλῆρος ἐξασκεῖ ἐπ' αὐτῆς τόσῳ μεγάλῃν ἐπιρροήν. Ἐὰν σήμερον, μοὶ ἔλεγε, ἐπετυγχάνομεν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου διὰ τὴν γυναῖκα ἐν Γαλλίᾳ, ἀναντιρρήτως ἡ δημοκρατία θὰ ἀνετρέπετο. Τὰ 4)5 τῶν γυναικῶν τῆς Γαλλίας εἶναι φανατικώταται κληρικαὶ καὶ βασιλόφρονες.

LE DROIT DES FEMMES

(Ποίημα ἀπαγγελλθὲν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ τῆς Γαλλίας καὶ βουλευτοῦ Παρισίων κ. Clovis Hugues ἐν τῷ συμπόσιῳ τοῦ Διεθνούς Συνεδρίου ὑπὲρ τῶν Γυναικῶν Δικαιωμάτων.)

Qui donc a dit au Peuple en marche,
Broyant les siècles sous son char,
Que le manteau du patriarche
Est le seul refuge d' Agar,
Qu' Adam triomphe encore d' Eve,
Qu' elle aura beau lutter sans trêve
Liée à nos dogmes étroits,
Et que la nuit, roulant ses voiles
Eteindrait là-haut les étoiles,
Si les femmes avaient des droits ?

Est-ce l' ombre ? Est-ce la Nature,
Avec le Soleil, son époux,
Avec ses grands bois où murmure
Le vent mystérieux et doux ?
Est-ce la Terre avec son âme
Qui vous a crié que la femme
N' est point votre égale ici-bas,
Et qu' aux heures du sacrifice,
Quand vous créez de la justice,
Son ombre n' est point dans vos pas ?

O tourbe éphémère des hommes !
Avons-nous pesé seulement
Le peu de cendre que nous sommes
Devant l' éternel firmament ?
Avons-nous songé que la fosse
S' emplit de notre gloire fausse
Dans la descente des linceuls ?
Avons-nous sondé nos abîmes,
Avant de chanter sur les cimes
Que nous avons des droits tout seuls ?

Avons-nous évoqué l' image
Des jours innocents et dorés,
Quand nous dormions, au premier âge,
En deux bras doucement serrés ?
Avons-nous revu tout ensemble,
L' alcôve et le berceau qui tremble,
L' asile auguste et triomphant,
Avant d' affirmer, ô chimère !
Que celle qui fut notre mère,
N' est pas égale à son enfant ?

Le tambour bat, le canon gronde.
Plus de famille ! Adieu l' hymen !
Le sang va couler comme une onde,
Le sol sera rouge demain.
C' est la fête de la Patrie :
On conduit à la boucherie
Les soldats parqués en troupeau.
Les murs fauchés, les toits en flammes ! ...
— Avez-vous consulté les femmes,
Avant de lever le drapeau ?

Quoi ! tout s' évanouit, tout passe !
Un monde naît et disparaît
Comme une clarté dans l' espace,
Comme un souffle dans la forêt
Quoi ! tout s' écroule pelle-mêle !
Et la femme qui porte en elle
Le fruit des générations,
La femme, esclave de la Peine,
Traîne encore sa vieille chaîne
Au seuil des Révolutions ?

Toujours la même servitude,
Sous le même joug abhorré !
Le prêtre, avec un geste rude,
Lui ferme le parvis sacré ?
Et pour purifier le temple
Pour donner aux foules l' exemple,
Pour dompter les démons jaloux,
Le lévite, mystique et pâle,
Brûle de l' encens sur la dalle
Où se sont ployés ses genoux.

Dérision ! Affront suprême !
Si l' homme n' a point consenti,
Son témoignage est un blasphème,
Son testament en a menti !
Le Code la proclame impure :
Quand elle offre sa signature,
On fait signer par les passants ;
Quand elle écrit, le juge efface,
Et le scribe infame la chasse
Du chevet des agonisants.

Si quelque artiste de l' outrage,
Vil reptile au profil humain,
Accourt et lui jette au visage
Toutes les fanges du chemin,

Il ne faudra point qu' elle espère
Lapider l' horrible vipère
Avec les pierres de la Loi,
Tant que l' époux, l' âme brisée,
N' aura point dit à l' épousee
« Je t' autorise, venge-toi ! »

Si la prostitution vile,
Fantôme affreux, spectre vivant,
La pousse aux pavés de la ville
Comme une honte qui se vend
N' attendez pitié ni justice :
Elle appartient à la police
Aux mains de bronze, aux poings de fer !
Point de tribunal en simarre !
Un mot suffit et Saint-Lazare
La recevra dans son enfer !

Qu' elle sourie ou qu' elle pleure
Vierge, mère, aïeule au front blanc,
Elle est l' éternelle mineure,
Elle ne règne qu' en tremblant ;
Femme ! ô doux être sans défense !
Elle a moins de droit que l' enfance,
Un peu plus que le criminel ;
Et l' homme, hanté d' un mystère,
La dénonce encore à la Terre,
Quand les dieux l' ont chassé du Ciel !

Car ce qui pèse sur la femme,
Ce qui tient son doux front penché,
C' est l' antique légende infame
D' Eve, d' Adam et du péché !
C' est Manou criant à Moïse
Que toute l' âme humaine est prise
Dans la femme et dans la douleur !
Et voilà que la grande Bible
La brise sous son texte horrible,
Comme le vent brise une fleur !

Mais l' astre du matin se lève !
Plus de chaîne ! voici le jour.
C' est l' action après le rêve :
Le devoir est né de l' amour.
La Justice, longtemps trompée,
Calme et s' appuyant sur l' Epée
Que rien n' a pu vaincre ou ployer,
Présente en un reflet de gloire
Toutes les Jeannes de l' histoire
A toutes celles du foyer.

Hypocrisie ! hypocrisie !
O muse, assez de lacheté !
Tu ne seras plus, Poésie,
La menteuse de la beauté !
Quand tu lui diras qu' elle est douce
Comme une fleur des champs qui pousse
Dans le baiser d' or du soleil,
Tu n' auras plus cette folie
De la bercer pour qu' elle oublie
La sainte extase du réveil !

Lamartine, épris d' un poème,
Pourra chanter comme autrefois.
Elviré sera belle, m' me
Quant elle aura conquis ses droits.
Et qu' importe qu' on lui rappelle
L' outrage qui planait sur elle,
L' essor inconstant de ses vœux,
Pourvu qu' elle soit Marianne,
Debout dans l' aube diaphane.
Avec des fleurs dans les cheveux !

CLOVIS HUGUES.

σις. Γράφομεν.— Κον Δ. Θ. Ρουχτσόκιον. Θερμοτάτη επιστολή ελήφθη. Συναλλαγματική και τοκομερίδιον επίσης. Μυρίας ευχαριστίας και ταχέαν ανάρρωσιν. Γράφομεν.— Καν Ε. Θ. Μόσχα ν. Τί τὸ ἀξιοθαύμαστον και ἀπίστευτον! Μήπως αἱ κεφαλαίων ἑλληνίδων περιέχουν συνήθως μύλυδον, ὅπως κοινὸς τις νοῦς προκαλῆ τὸν θαυμασμόν!— Κον Ι. Β. Σύρον. Γράφομεν.— Κον Ρ. Β. Νάξον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ φιλόφρονα ἐπιστολήν σας. Συνδρομὴ και χειρόγραφον ελήφθη. Γράφομεν.— Καν Μ. Ι. Μόκονον. Εὐγενής και φιλόφρων ἐπιστολή μετὰ συνδρομῶν ελήφθη. Μυρίας ευχαριστίας.— Κον Α. Μ. Ὁδισσον. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν.— Καν Μ. Β. Σύρον. Διατριβὴ δημοσιεύεται. Συνδρομὴ ελήφθη.— Καν Ε. Μ. Ἀλεξάνδρειαν. Δυστυχῶς ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦτα Παρθενάγωγεα. Σφάλλατε εἰς τὰς κρίσεις σας. Δὲν ἀντιφάσκομεν ὡς νομίζετε. Πρὸς τὰς ξένας εἴπομεν ὅ,τι ἐσύμφερε νὰ γνωρίζωσιν, μεταξὺ μας ὅμως ὀφείλομεν νὰ λέγωμεν τὰ ἐλαττώματά μας, ἵνα ἐξευρεθῇ και ἐπιτευχθῇ ἡ διόρθωσις αὐτῶν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῶν πόνων τῶν ὤτων. Εἶναι φρικώδεις και ὀδεις οἱ πόνοι τῶν ὤτων, εἰδὴ διὰ τὰ μικρὰ παιδία, ἅτινα τὸσον ὀλίγον ἀντέχουσιν εἰς τοὺς πόνους. Οὐδὲν συντελεῖ εἰς καταπράυνσιν αὐτῶν ὅσον μικρὸν και ξηρὸν κατάπλασμα ἐκ κόκκων θερμοτάτης βρώμης.

Μὴ ἀνγκινώσκητε τὸν ὄσσο. Πολλοὶ και πολλοί, εἰδὴ οἱ πολυάσχολοι συνειθίζουσι νὰ ἀναγκινώσκωσι τὴν Ἐφημερίδα τῶν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Οὐδὲν ἐπιβλαδέστερον τούτου. Ἡ ἀνάγκη εἰς ἀπασχολοῦσα τὸ πνεῦμα, συνωθεῖ τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον πρὸς βλάβην τοῦ στομάχου, οὗτινος ἡ λειτουργία διακόπτεται πάραυτα.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πάστα φρούτο. 1)2 ὀκ. φαρίνας. 100 ὀρ. βουτύρου, ὄχι διαλεμμένου. 80 ὀρ. ζάχαριν λεπτὴν και ὀλίγον ἄλας. Ζυμώνετε πάντα ταῦτα ἕως οὐ ἀποτελέσωσι συμπαγῆ ζύμην, ἣν χωρίζετε εἰς δύο ἴσα μέρη. Ἀνοίγετε τὸ ἐν τούτων ὡς πῆταν σχήματος μικροῦ ταψίου και τὴν τοποθετεῖτε ἐν αὐτῷ. Εἰς τὸ μέσον ἀπλόνετε γλυκὸν οἶου δὴποτε καρποῦ ὡς βερυκόκου, βυσσίνου, ροδακίνου ἢ κιδωνίου. Ἀνοίγετε τότε και τὸ ἕτερον τεμάχιον τῆς ζύμης, τὴν κόπτετε εἰς λωρίδας, τὰς ὁποίας τοποθετεῖτε σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ γλυκοῦ, οἰημιτίζουσαι οὕτω μικρὰ τετράγωνα. Περιβάλλετε τὸ ὅλον γλύκωμα κυκλωτέρως διὰ μιᾶς τῶν λωρίδων τούτων και τὸ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

λούθει σκεπτόμενος ὁ ἀνακριτής. Ὑπωπευόμην ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει ἀναγκὴν γρημάτων. Συνοδεύων δὲ τὰς νεάνιδας μετέβη εἰς Βερναδέτας. Ἡ Κλαυδία προηγήθη ἀνοίγουσα τὰς θύρας και σπεύδουσα νὰ ἀνάψῃ φῶς. Ἐλαβε μετὰ ταῦτα τὸ κροπήγιον, διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον, ἐνθα εἶχε διαπραχθῇ τὸ ἔγκλημα και τοποθετούσα τὸ φῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης προσέθηκεν, δεικνύουσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου: Ἴδού! ἐκεῖ εἶναι. Ἴδετε! ἀναγνώσατε!

Ἄλλ' ἐνταῦτῷ φωνὴ φρίκης και ἀγωνίας ἐξέφυγε τῶν χειλέων της. Ἐκυψε μετὰ τῆς Λουκιανῆς ὡς τρελλή, καθ' ὃν χρόνον τὸ πρόσωπον ἀμφοτέρων σινεσπάτο σπασμωδικῶς. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔλειπεν. Καὶ ὁ τοίχος ἦτο λευκός, καθαρός, οὐδὲν φέρον ἴχνος βιαιᾶς τῶν χαρακτῆρων ἀποσβέσεως. Αἱ ἀτυχεῖς κοραὶ προσεβλέποντο ἄλλοφρονούσαι. Ὠνειρεύθημεν λοιπὸν! εἶπον.

Ὁ ἀνακριτής μὲ ὕφος αὐστηρὸν ἀπίντησε. Καὶ τὸ ὄνειρόν σας σὰς ὑπηγόρευσε ὅλην αὐτὴν τὴν αἰσχρὰν κωμωδίαν;

Ἡ Λουκιανὴ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀνακριτοῦ. Δὲν ἐψεύσθημεν, κύριε, εἶπεν. Ἡ φράσις ὑπῆρχεν ἐδῶ, γῆθεις τὴν νύκτα. Ἐν τούτοις παραδιδόμεθα εἰς τὰς χεῖρας σας. Καταδικάσατέ μας, ἐὰν θέλητε, διατάξατε νὰ κατατομηθῶμεν. Ἄλλὰ μὴ, πρὸς θεοῦ! πιστεύητε, ὅτι δύο πτωχαὶ κόραι ἐτόλμησαν νὰ περιπαίξωσι τὴν δικαιοσύνην, μὴ ἐξαιρουμένου οὔτε τοῦ ἀνωτάτου αὐτοῦ ἄργοντος. Ἐπειτα σκεφθῆτε, κύριε, προσέθηκεν ἡ κόρη, ἐὰν ἠθέλωμεν νὰ ψευσθῶμεν, θὰ ἐφροντίζομεν τοῦλάχιστον νὰ χαράξωμεν ἡμεῖς τὰς αἵματοστίκτους ἐξείνας λέξεις. Τότε μόνον θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐπίσωμέν τι,

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΥΚΕΙΟΝ

Δ. ΠΑΠΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ Π. ΚΟΥΤΟΥΖΗ

Γίνεται γνωστὸν ὅτι αἱ μὲν ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν ἀρξάμεναι ἀπὸ τῆς 22ας Αὐγούστου θὰ γίνωνται καθ' ἐκάστην ἀπὸ 8—12 π. μ. και 2—5 μ. μ. Τὰ δὲ μαθήματα ἄρχονται τῆ 6 Σεπτεμβρίου (ἡμέρᾳ Τετάρτῃ).

Ἐν Ἀθήναις τῆ 23 Αὐγούστου 1889.

(Ἐκ τοῦ γραφείου).

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομητρίαι αἱ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου μεταβάλλουσαι κατοικίαν νὰ ὑποδείξωσιν ἐγκαίρως τὰς νέας διευθύνσεις των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία περὶ τὴν διανομὴν τῶν φύλλων.

Εἰδοποιοῦνται δὲ πρὸς τούτοις αἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. συνδρομητρίαι ἡμῶν ὅτι ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» μεταφέρεται εἰς τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῆς ὁδοῦ Μουσῶν και Νίκης οἰκίας Προυνοπούλου, παρὰ τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος και ἀπέναντι τῆς οἰκίας Σγλίεμαν πρὶν Φιλήμονος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἡμερησίων φύλλων ἰδρύθη τὸ 1875 και ἐκδίδεται εἰς μέγα σχῆμα

Διευθυντής: ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ν. ΡΟΥΚΗΣ

Γραφεῖα: ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 1

Τιμὴ συνδρομῆς προπληρωτέα. — Ἀθηνῶν δι' ἔτος δρ. 30. Ἐπαρχιῶν δι' ἔτος δρ. 35. Ἐξωτερικῶν δι' ἔτος φρ. χρ. 45. Τῆ προσθήκῃ δρ. 5 διὰ τὰς Ἐπαρχίας και φρ. χρ. 5 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν συναποστέλλεται ὁ «Ρωμῆος» τοῦ Σουρῆ.

Ἡ Ἐφημερίς περιέχει: ἰδιαιτέρας τηλεγραφικὰς και ταχυδρομικὰς ἀνταποκρίσεις ἐξ Εὐρώπης και ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν. — Ἀρθρὰ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας — Εἰδήσεις ἀσφαλεστάτας. — Ἐπιστημονικὰ και καλλιτεχνικὰ. — Βιβλιογραφίας. — Χρηματιστικὰ Παντοειδῆς πληροφορίας. Καὶ ὡς ἐπιφυλλίδας δύο ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα.

ἐνῷ σήμερον οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπίς. Ὁ Δοριὰτ θὰ κατατομηθῇ και ἡμεῖς ὡς ἀπαιτήσασαι τὴν δικαιοσύνην θὰ τιμωρηθῶμεν. Δὲν εἶναι ἀληθές, κύριε ἀνακριτά, ὅτι ὅσον μωραὶ και ἂν εἴμεθα δὲν θὰ ἐδοκιμάζωμεν νὰ παιζώμεν ἐν τῷσφ ἀνόητον παιγνίδιον.

Ὁ ἀνακριτής τὴν ἤκουε μετὰ προσοχῆς. Ἡ κόρη αὐτῆ δὲν ψεύδεται βεβαίως διελογίζετο. Ἀλλὰ και ἂν ὑποτεθῆ, ὅτι λέγετε ἀλήθειαν πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἀπαλοισφὴν τῆς φράσεως ταύτης.

ὦ! Κύριε. Ὁ ἔνοχος, ὁ δολοφόνος τοῦ Βουρέυ πρὸ οὐδενὸς ὀπισθοχωρεῖ. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἦτο ἡ καταδικη του. Προσεπάθησε λοιπὸν νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ.

Ὁ ἀνακριτής εἶχεν ἤδη σκεφθῆ ὀρίμως. Βεβαίως αἱ κόραι ἐκεῖναι οὐδὲν εἶχον συμφέρον νὰ ἀπατήσωσιν οὔτω τὴν δικαιοσύνην. Ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Μογμάγερ, οὐδεμίαν ὁμως εἶχεν ἀπόδειξιν, ἀφοῦ αἱ καταηραμένοι ἐκεῖναι λέξεις εἶχον ἐξαφανισθῆ. Σὰς πιστεύω, τέκνα μου, εἶπε πρὸς τὰς νεάνιδας, ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ ἀποδείξεις ἐλλείπουσι.

Θὰ ἀφήτητε λοιπὸν νὰ κατατομηθῆ εἰς ἀθῶος, καίτοι εἰσθε πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθώότητός του; Καὶ ἐὰν ὁ ἔνοχος ἀνακαλυφθῆ, ἐὰν ὁμολόγῃ τὸ σφάλμα του;

Εἶναι ὁ μόνος τρόπος τῆς σωτηρίας τοῦ Δοριὰτ.

Ἄλλ' ἔχομεν μόνον τριήμερον ἀναστολήν. Καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ ἡμέραι παρέρχονται τῷσφ ταχέως.

Θὰ πράξω ὅ,τι δυνθῶ, θὰ παρουσιασθῶ και εἰς αὐτὸν τὸν ὑπουργὸν ἀκόμη, ἵνα λάθω νέαν ἀναστολήν.

(Ἀκολουθεῖ).